

Daniels bok – nummer fire

Loddesnoren

Jeff Pippenger

2023-11-27

Vi behandler «de sju tider» i 3. Mosebok 26 slik de er fremstilt i Daniels bok. Vi gjør dette fordi ett av de profetiske kjennetegnene ved «de sju tider» er at de representerer «snublesteinen» som bygningsmennene forkastet. Jeg definerer snublesteinen, slik den er fremstilt i Skriftene, som en sannhet som kan ses, men ikke blir sett. For dem som ser den, er den dyrebar; men for dem som ikke ser den, er den ikke bare det de snubler over, men den er steinen som knuser dem til støv.

Da Kristus framstilte steinen som bygningsmennene forkastet, identifiserte Han at hjørnesteinen skulle bli hjørnens «hode». Budskapet om den forkastede steinen i Skriftene har alltid å gjøre med at Gud går forbi et tidligere paktsfolk, samtidig som Gud inngår pakt med et folk som tidligere ikke hadde vært Guds folk.

Jesus sier til dem: Har dere aldri lest i skriftene: Den stein som bygningsmennene forkastet, den er blitt hjørnesteinen; dette er Herrens verk, og det er underfullt i våre øyne? Derfor sier jeg dere: Guds rike skal bli tatt fra dere og gitt til et folk som bærer dets frukter. Og den som faller på denne stein, skal bli knust; men den som steinen faller på, ham skal den male til støv. Matteus 21:42–44.

Den første «tidsprofeti» som William Miller ble ledet til av de hellige engler, var «de syv tider» i Tredje Mosebok tjueseks. Laodikeisk adventisme innledet prosessen med å rive ned de grunnleggende sannheter som Herren sammenføyde gjennom Millers tjeneste, ved å forkaste den aller første av Millers oppdagelser. Enhver profetisk framstilling av et hellig fundament er selvsagt en framstilling av Kristus, som er «Steinen», så forkastelsen av «de syv tider» i 1863 identifiserer ikke bare begynnelsen på prosessen med å forkaste de grunnleggende sannheter; den representerer også en forkastelse av Kristus. Slik det var med Kristi vitnesbyrd om den forkastede stein, identifiserer også Peter at en av profetiene knyttet til grunnsteinen er at den til sist skulle bli «hjørnesteinen».

Derfor heter det også i Skriften: Se, jeg legger i Sion en hovedhjørnestein, utvalgt, dyrebar; og den som tror på ham, skal slett ikke bli til skamme. For dere som tror, er han altså dyrebar; men for dem som er ulydige, er den stein som bygningsmennene forkastet, blitt selve hjørnesteinen, og en snublestein og en anstøtsklippe for dem som snubler på ordet ved å være ulydige; og til dette ble de også satt. Men dere er en utvalgt slekt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et eiendomsfolk, for at dere skal forkynne hans storverk, han som kalte dere ut av mørket inn i sitt underfulle lys. Dere som før ikke var et folk, er nå Guds folk; dere som ikke hadde fått miskunn, har nå fått miskunn. 1 Peter 2:6–8.

Grunnsteinen ved adventismens begynnelse blir hjørnesteinen. Jesaja er enig med Kristus og Peter, og Jesaja bruker grunnsteinen til å fremstille et paktsfolk som blir forbigått til fordel for et nytt

paktsfolk. I sitt vitnesbyrd fremstiller han en gruppe som har inngått en pakt med døden, og som har tatt imot en løgn. Løgnen de tar imot, er den løgnen Paulus identifiserer som den som bringer kraftig villfarelse over dem som inngår en pakt med døden, fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten.

Derfor, hør Herrens ord, dere spottere, som hersker over dette folket som er i Jerusalem. Fordi dere har sagt: Vi har sluttet en pakt med døden, og med dødsriket har vi gjort avtale; når den oversvømmende svøpen farer fram, skal den ikke nå oss. For vi har gjort løgnen til vår tilflukt, og under falskhet har vi skjult oss. Derfor, så sier Herren Gud: Se, jeg legger i Sion en stein til grunnvoll, en prøvet stein, en kostelig hjørnestein, en sikker grunnvoll; den som tror, skal ikke flykte i hast. Jeg vil gjøre retten til målesnor og rettferdigheten til lodd. Haglet skal feie bort løgnens tilflukt, og vannene skal oversvømme skjulestedet. Deres pakt med døden skal bli opphevet, og deres avtale med dødsriket skal ikke bli stående. Når den oversvømmende svøpen farer fram, da skal dere bli nedtrampet av den. Jesaja 28:14–18.

De «sju tider» har vært skjult under løgner, og når Gud går forbi sitt tidligere paktsfolk og inngår pakt med de hundre og førtifire tusen, skal den steinen som tidligere var den forkastede hjørnestein, stige opp og bli hjørnens «hode». For dem som forstår denne sannheten, er den dyrebar, og for dem som ikke gjør det, blir steinen som blir hjørnens hode, ikke bare til knuselse for dem, men blir også billedlig talt deres gravstein.

I Daniels bok, i kapittel åtte og vers nitten, finner vi «den siste enden» på harmen, og dermed identifiseres det at det også må finnes en «første ende» på harmen. Tidsperioden fra 677 f.Kr. til 22. oktober 1844 representerer den tidsperioden da helligdommen (og hæren) skulle bli tråkket ned. Men pavedømmet skulle ha framgang inntil harmen var fullbyrdet, ifølge Daniel kapittel elleve, vers trettiseks. Dersom enden på harmen i kapittel åtte representerer slutten på en tidsperiode, da representerer også enden på harmen i kapittel elleve slutten på en tidsperiode. Dette er hva Bibelen tydelig lærer, selv om denne sannheten er blitt tildekket med løgner av dem som har sluttet en pakt med døden.

Enden på begge harmene representerer avslutningen på en identisk tidsperiode, for begge var en oppfyllelse av den samme forbannelsen på to tusen fem hundre og tjue år med adspredelse, fangenskap og slaveri. Det nordlige riket led først adspredelsen, fangenskapet og slaveriet i de «sju tider», da Assyrias konge i 723 f.Kr. førte dem bort i fangenskap. Det sørlige riket led den samme skjebnen i 677 f.Kr. Jeremia bekrefter dette faktum.

Israel er et bortspreddt får; løvene har drevet ham bort; først fortærte Assyrs konge ham, og til sist har denne Nebukadnesar, Babylons konge, knust hans ben. Jeremia 50:17.

Jeremia påviser en fremadskridende dom. Assyrerne bortfører nordriket i 723 f.Kr., deretter fører de Manasse til Babylon, sin hovedstad, i 677 f.Kr. Så bortfører Nebukadnesar Jojakim, og dermed markeres begynnelsen på de sytti årene i fangenskap i 606 f.Kr. Deretter bortfører Nebukadnesar Sidkia og ødelegger Jerusalem i 586 f.Kr.

Det sørlige riket var blitt advart om at de ville lide den samme skjebne som det nordlige riket dersom de fortsatte i sitt opprør. Dommen over det nordlige riket skulle fullbyrdes over det sørlige

riket, og symbolet på den dommen var en snor som skulle strekkes ut over Juda. I Jesajas vitnesbyrd var det ganske enkelt «snoren», men i det følgende avsnittet er «snoren» «Samarias snor».

Derfor sier Herren, Israels Gud: Se, jeg fører slik ulykke over Jerusalem og Juda at det skal ringe i begge ørene på hver den som hører om det. Og jeg vil strekke ut over Jerusalem Samarias målesnor og Akabs hus' loddline; og jeg vil tørke Jerusalem rent, slik en mann tørker et fat, idet han tørker det og vender det opp ned. Og jeg vil forlate resten av min arv og overgi dem i deres fienders hånd; og de skal bli til rov og bytte for alle sine fiender; fordi de har gjort det som var ondt i mine øyne og egget meg til vrede fra den dag deres fedre drog ut av Egypt, og helt til denne dag. 2 Kong 21:12–15.

Det finnes to profetiske uttrykk i de versene som nettopp er sitert, som må overveies. Det første er at ørene klirrer, og det andre er loddsnoren. I disse versene blir også Samarias målesnor identifisert som Akabs hus' loddsnor. Målesnoren og loddsnoren er domsinstrumenter som brukes i byggeprosessen. I versene angir de at den samme dom som ble fullbyrdet over det nordlige riket, fremstilt som Samaria og Akabs hus, ville bli ført over Juda og Jerusalem. Da advarselen ble fremsatt, var Israels nordlige rike allerede blitt invadert, beseiret, ødelagt og ført bort i fangenskap. Budskapet om Guds dom får ørene til å klirre hos dem som hører advarselen. Både loddsnoren og det at ørene klirrer forekommer tre ganger hver i Skriftene. I hvert tilfelle representerer de Guds harme mot sitt eget folk.

Og Herren kom og ble stående, og ropte som de andre gangene: Samuel, Samuel! Da svarte Samuel: Tal, for din tjener hører. Og Herren sa til Samuel: Se, jeg vil gjøre en gjerning i Israel som skal få det til å ringe i ørene på hver den som hører om den. På den dag vil jeg fullbyrde over Eli alt det jeg har talt om hans hus; fra det jeg begynner, vil jeg også fullføre det. 1 Samuel 3:10–12.

Omveltningen av Elis hus er den profetien som ville få det til å dirre i begge ører på enhver som hørte den. Ørenes dirring symboliserer, på Samuels tid, at Elis hus går forbi. Oppfyllelsen av forutsigelsen som ble gitt Samuel, var omveltningen av Elis hus og stadfestelsen av Samuel som profet. Samuel representerer et folk som, slik Peter sier, før i tiden ikke var Guds folk, men nå er det; for da Samuel ble stadfestet som profet, ble Elis hus ødelagt. Jeremia forkynner også en dom over Jerusalems lederskap som får ørene til å dirre.

Og si: Hør Herrens ord, dere Judas konger og Jerusalems innbyggere! Så sier hærskares Herre, Israels Gud: Se, jeg vil føre ulykke over dette sted, så det skal ringe for ørene på hver den som hører det. Jeremia 19:3.

Alle tre henvisningene til ører som klinger, er knyttet til et paktsfolk som har inngått en pakt med døden og deretter blir invadert, erobret, ødelagt, spredt og ført i slaveri. De klingende ørene er et symbol på dommen under Guds harme, og symbolet på denne dommen blir også fremstilt tre ganger i Skriftene med ordet «lodd». Vi har allerede lest det i Andre Kongebok og Jesaja, men det finnes én annen henvisning til «loddet» i Skriftene, og i den henvisningen er ordet lodd oversatt fra et annet hebraisk ord enn i de to foregående henvisningene.

Og engelen som talte med meg, kom igjen og vekket meg, som en mann som vekkes av sin søvn. Og han sa til meg: Hva ser du? Og jeg sa: Jeg har sett, og se, en lysestake helt av gull, med en skål øverst på den, og dens sju lamper på den, og sju rør til de sju lampene som er øverst på den. Og to oliventrær stod ved den, ett på høyre side av skålen og det andre på venstre side av den. Da tok jeg til orde og sa til engelen som talte med meg: Hva er disse, min herre? Da svarte engelen som talte med meg, og sa til meg: Vet du ikke hva dette er? Og jeg sa: Nei, min herre. Da svarte han og talte til meg og sa: Dette er Herrens ord til Serubabel: Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd, sier hærskares Herre. Hvem er du, du store fjell? For Serubabel skal du bli til en slette; og han skal føre fram toppsteinen under jubelrop: Nåde, nåde over den! Og Herrens ord kom videre til meg og sa: Serubabels hender har grunnlagt dette huset; hans hender skal også fullføre det, og du skal kjenne at hærskares Herre har sendt meg til dere. For hvem har foraktet den lille begynnelses dag? For de skal glede seg og se loddsnoren i Serubabels hånd, disse sju; de er Herrens øyne, som farer fram og tilbake over hele jorden. Så tok jeg til orde og sa til ham: Hva er disse to oliventrærne på høyre side av lysestaken og på venstre side av den? Og jeg tok til orde igjen og sa til ham: Hva er disse to oljekvistene som gjennom de to gyldne rørene tømmer den gyldne oljen ut av seg selv? Og han svarte meg og sa: Vet du ikke hva disse er? Og jeg sa: Nei, min herre. Da sa han: Dette er de to salvede, som står hos all jordens Herre. Sakarja 4:1–14.

Ordet som er oversatt med «lodd» i Andre Kongebok og Jesaja tjueåtte, er «mishqâl», og det betyr en vekt. I begge tekstavsnitt skulle en vekt (lodd) legges til linjen. Vekten er det som brukes i en vekt, og representerer dom. Linjen med en vekt er en domslinje. Samarias linje var perioden med «sju tider», eller to tusen fem hundre og tjue år. Den samme tidsperioden skulle legges på det sørlige riket, slik den var blitt lagt på det nordlige riket. Enden på hver av linjene blir i Daniels bok identifisert som enten slutten på den siste harme eller slutten på den første harme. Perioden fremstilles i Daniel som den tiden da Jerusalem og hæren skulle bli nedtrådt av de to ødeleggende maktene hedenskapet og pavedømmet. Begge periodene skulle begynne når deres respektive hovedsteder ble invadert, erobret, ødelagt, og deres innbyggere ført bort i slaveri.

Men i Sakarja er ordet «loddsnor» dannet ved sammensetningen av to hebraiske ord. Det første ordet er «'eben», og det betyr «å bygge», og det betyr også «en stein». Det betyr «en byggestein». Dette ordet er deretter satt sammen med det hebraiske ordet «bedîyl», som betyr «å dele eller å skille». «Loddsnoren» i Sakarja er steinen som det bygges på, og som frembringer en adskillelse og en deling. Delingen er mellom to klasser av tilbedere; én klasse som gleder seg når de ser steinen, gjør den til sitt hjørnes hode og bygger på den, og den andre som ikke ser den, forkaster den, snubler over den og til sist blir knust av den, som da blir deres gravstein eller minnestein. Den ene klassen inngår en pakt med livet, den andre en pakt med døden.

I Sakarias' historie hadde det gamle Israel nettopp kommet ut av Babylon for å gjenoppbygge og gjenreise Jerusalem. Serubabel ble innsatt som stattholder og skulle føre tilsyn med arbeidet. Han la grunnsteinen ved begynnelsen av arbeidet, og han satte toppsteinen, eller hjørnesteinen, på plass ved slutten av arbeidet. Serubabel betyr «Babylons avkom». Alle profetiene peker ut de siste dager, og Serubabels navn er symbolet på historien om den første engels budskap da grunnsteinen ble lagt, og hans navn er også symbolet på den tredje engels budskap, når toppsteinen, eller

hjørnesteinen, blir satt på plass. Åpenbarelsen av Den Hellige Ånds utgytelse, enten i den første bevegelsen eller i den andre bevegelsen, er framstilt ved Serubabels navn (Babylons avkom), for det representerer budskapet som kaller den siste generasjon av «Babylons avkom» til å komme ut. Det representerer budskapet om Midnattropet som fant sted i den første bevegelsen, og som er i ferd med å finne sted i den siste bevegelsen av Det Høye Rop.

De to oliventrærne, de to olivengrenene og de to salvede som representerer karene som de to gullrørene tømmer oljen inn i:

«De salvede, som står hos all jordens Herre, innehar den stilling som en gang ble gitt Satan som den dekkende kjerub. Ved de hellige vesener som omgir hans trone, opprettholder Herren en stadig forbindelse med jordens innbyggere. Den gyldne olje representerer den nåde som Gud holder de troendes lamper forsynt med, så de ikke skal blafre og slukne. Dersom ikke denne hellige olje ble utøst fra himmelen gjennom budskapene fra Guds Ånd, ville ondskapens makter ha fullstendig herredømme over menneskene.»

«Gud blir vanæret når vi ikke tar imot de budskapene han sender oss. Slik avviser vi den gyldne oljen som han vil utøse i våre sjeler for å bli formidlet til dem som er i mørket. Når ropet lyder: ‘Se, brudgommen kommer; gå ut for å møte ham,’ vil de som ikke har mottatt den hellige oljen, som ikke har nærhet Kristi nåde i sine hjerter, oppdage, lik de dårlige jomfruene, at de ikke er rede til å møte sin Herre. De har ikke i seg selv makt til å skaffe oljen, og deres liv går til grunne. Men dersom det blir bedt om Guds Hellige Ånd, dersom vi bønnfaller, slik Moses gjorde: ‘La meg få se din herlighet,’ da vil Guds kjærlighet bli utøst i våre hjerter. Gjennom de gyldne rørene vil den gyldne oljen bli meddelt oss. ‘Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd, sier Herren, hærskares Gud.’ Ved å ta imot de klare strålene fra Rettferdighetens Sol skinner Guds barn som lys i verden.» Review and Herald, 20. juli 1897.

Sakarja hadde gjentatte ganger spurt hvem de to oliventrærne var, og rettet dermed oppmerksomheten mot de ulike symbolene på de to vitnene. Søster White identifiserer de to oliventrærne som de to vitnene i Åpenbaringen elleve.

«Angående de to vitnene erklærer profeten videre: ‘Dette er de to oljetrærne og de to lysestakene som står for jordens Gud.’ ‘Ditt ord,’ sa salmisten, ‘er en lykt for min fot og et lys på min sti.’ Åpenbaringen 11:4; Salme 119:105. De to vitnene representerer Skriftene i Det gamle og Det nye testamente.» The Great Controversy, 267.

Sakarja hadde ønsket å forstå hvem disse to vitnene var. I den franske revolusjon var de Det gamle og Det nye testamentet. De ble fremstilt som Moses og Elia, som ble drept på gaten av dyret som steg opp av avgrunnen. De representerer Future for Americas tjeneste, som ble drept den 18. juli 2020.

I begynnelsen av kapitlet, etter at Sakarja er vekket, når de døde, tørre ben blir ført sammen, men ennå ikke levende, spør Gabriel: «Hva ser du?» Sakarja beskriver hva han har sett, og spør deretter: «Hva er disse, min herre?» Gabriel understreker emnet for spørsmålet ved å besvare Sakarjas spørsmål med et spørsmål. Han spør Sakarja: «Vet du ikke hva disse er?» Gabriel svarer så: «Dette er Herrens ord til Serubabel, som lyder: Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd, sier

Herren, hærskares Gud.»

Herrens ord som kom til Serubabel, var: «Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd. Hvem er du, du store fjell? For Serubabel skal du bli til en slette; og han skal føre fram dens hovedhjørnestein under jubelrop med ordene: Nåde, nåde være med den!»

Serubabel, stattholderen, representerer den budbærer som bereder veien i den begynnende og avsluttende historie, og for hans åsyn blir fjellet til en slette. Jesaja identifiserer den samme budbærers gjerning og sier at han skal «gjøre jevn i ødemarken en kongevei for vår Gud», og at han skal la «hver dal» «opphøyes». Han skal også la «hvert fjell og hver haug» «senkes», for det «store fjell» foran stattholderen Serubabel «skal bli til en slette».

William Millers budskap om de «sju tider» ble gitt ham av Gud. Serubabel representerer William Miller, som la grunnsteinen til de «sju tider», og han representerer også de hender som «skal føre fram toppsteinen» med «jubelrop og rop: Nåde, nåde over den.» Fordoblingen av ordet «nåde» representerer budskapet om midnattsropet. «Jubelropet» representerer det samme budskap som er fremstilt ved den tredje engels høye rop, og «ropet» representerer midnattsropet. Hele avsnittet handler om midnattsropets budskap. Det handler om jomfruene som sov i døden på gatene i Åpenbaringen elleve, som løper gjennom dalen med de døde, tørre ben. Det handler om oppstandelsen av de døde, tørre ben, og det handler om den profetiske rollen til «loddnsoren» som de vise jomfruene ser, og som får dem til å glede seg.

Deretter sier Sakarja: «dessuten». «Dessuten» betyr å legge det følgende avsnittet over det foregående avsnittet. Det er en henvisning til det profetiske prinsippet om linje på linje. Den foregående samtalen identifiserte Guds folks oppvåkning ved midnatt, representert ved Sakarja. Den foregående samtalen understreket gjentatte ganger Guds folks ønske i de siste dager om å forstå hvem de to vitnene i Åpenbaringen elleve er. Den foregående samtalen identifiserte at Serubabel representerer verket i den første bevegelsen og også verket i den siste bevegelsen. Den identifiserte at Serubabels «hender» (som representerer menneskelig kraft) skulle legge grunnsteinen og hovedhjørnesteinen, men at hans henders verk var og er bare fullbrakt gjennom Trøsterens guddommelige kraft.

Den påfølgende dialogen, som skal plasseres over den foregående dialogen, identifiserer at når «Serubabels hender» fullfører verket, da vil Guds folk i de siste dager «vite at Herren» har «sendt» Gabriel, lysbæreren, «til» Guds folk. De vil erkjenne den himmelske kommunikasjonsprosessen som er den første sannhet fremstilt i forbindelse med Jesu Kristi åpenbaring. Å forkaste Serubabels budskap og verk, er å forkaste budskapet som kommer fra Gabriel, som han mottok fra Kristus, som Han igjen mottok fra Faderen.

Deretter blir de to klasser av tilbedere definert. Den ene klasse «har foraktet den lille begynnelses dag?» Den andre klasse «skal glede seg» når de «skal se loddnsoren i Serubbabels hånd sammen med disse sju», som «er Herrens øyne, som farer omkring over hele jorden». De som forakter den lille begynnelses dag, forakter William Millers historiske verk, slik det er fremstilt ved «loddnsoren». De står i motsetning til dem som gleder seg når de ser «loddnsoren» i Serubbabels hender. Sakarjas «loddnsor» er byggesteinen som frembringer en adskillelse. Den ene klasse

forakter «loddsnoren», for de nekter å se at «loddsnoren» i Serubbabels hånd er sammen med «disse sju». Ordet «sju», som står sammen med «loddsnoren», er det samme hebraiske ordet som er oversatt med «sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks.

Deretter gjentar Sakarja det forhold at når han våkner, vet han ikke hvem de to vitnene er. Han spør derfor enda en gang: «Hva er disse to oliventrærne?» Han gjentar det på ny og spør: «Hva er disse to olivengrenene som gjennom de to gylne rørene tømmer den gylne oljen ut av seg selv?» Og Gabriel understreker spørsmålet ved nok en gang å besvare Sakarjas spørsmål med et spørsmål: «Vet du ikke hva disse er?», hvortil Sakarja svarer: «Nei.» Gabriel sier da: «Dette er de to salvede, som står hos Herren over hele jorden.»

Kapittelet begynner med at Gabriel vekker Sakarja av hans søvn. Sakarja representerer derfor de jomfruene som blir vekket ved midnatt, og når disse jomfruene blir vekket, fremstilles de som bærere av en overveldende byrde for å forstå hva de to vitnene i Åpenbaringen kapittel elleve representerer. Alle Bibelens bøker møtes og ender i Åpenbaringsens bok. Alle profetene stemmer overens med hverandre, for Gud er ikke forvirringens opphavsmann. Alle profetene taler mer om de siste dager enn om de dagene de selv levde i.

Gabriel anvender Alfa og Omega-prinsippet ved å fastslå at Serubabel skal begynne og fullføre arbeidet med å bygge templet. Hans verk fremstilles ved at han legger grunnsteinen i begynnelsen og sluttsteinen til sist. Serubabel representerer millerittenes bevegelse og Future for America-bevegelsen.

Det Gabriel framholder for Sakarja, er at Midnattropets verk, enten det skjer i den første engels bevegelse eller i den tredje engels bevegelse, fullføres ved Den Hellige Ånds kraft.

Mens de lå døde på gaten, gledet verden seg over deres døde legemer; men da de stod opp, fryktet verden, og de gledet seg. De gleder seg fordi de ser loddsnoren til de «sju tider» i Serubbabels hånd. Loddsnoren er den stein det bygges på, som skiller de vise fra de dårlige.

Sakarja sier ikke «de sju», han sier «de sju der». De ser både to tusen fem hundre og tjue år med adspredelse. Ordet som er oversatt med «sju», er det samme ordet som er oversatt med «sju tider» i 3 Mosebok 26, og representerer «forbannelsen» av slaveri som ble brakt over både det nordlige og det sørlige riket i Israel. Daniels bok identifiserer «de sju der» som en første og en siste harme.

Grunnsteinen som ble lagt av William Miller, var «de sju tider», og hovedsteinen som ble lagt av den tredje engels bevegelse, er «de sju tider». De som gleder seg når de ser «disse sju» i oppvåkningen ved de siste dagers midnattsrop, vil være vitne til en deling og atskillelse mellom det dyrebare og det usle. Det dyrebare vil fryde seg idet de kommer inn i full enhet, og det usle vil for sent oppdage at de ikke har oljen som har strømmet ned gjennom de to gyldne rør. Sannheten som volder glede for den ene klassen, vil være en snublestein for den andre klassen, skjønt den var tilgjengelig å se for alle som var villige til å se.

Akkurat som de «sju tider» ble en prøve i begynnelsen i 1856, da filadelfisk adventisme gikk over til laodikeisk adventisme, er de «sju tider» atter en prøve ved avslutningen, nettopp der hvor laodikeisk adventisme går over til filadelfisk adventisme. Prøven i begynnelsen ble ikke bestått i

1863, ved forkastelsen av den bibelske læren om de «sju tider». De som ikke består prøven ved avslutningen i 2023, vil gjøre det ved å forkaste den erfaring som kreves av det botemiddel som er angitt ved de «sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks.

Det var viktig å fastslå at Daniels bok fullt ut stadfester de «sju tider», før vi begynner å betrakte det profetiske budskapet i de første seks kapitlene av Daniels bok; for kapitlene fire og fem handler om de «sju tider», og de angir begynnelsen og avslutningen på de to hornene til jorddyret i Åpenbaringen kapittel tretten.

Vi vil begynne vår gjennomgang av disse seks første kapitlene i den neste artikkelen.

«Det lyset som Daniel mottok fra Gud, ble gitt særlig for disse siste dager. De synene han så ved breddene av Ulai og Hiddekel, de store elvene i Sjinar, er nå i ferd med å oppfylles, og alle de hendelser som ble forutsagt, vil snart finne sted.

«Betrakt omstendighetene til den jødiske nasjonen da Daniels profetier ble gitt.

«La oss vie mer tid til studiet av Bibelen. Vi forstår ikke Ordet slik vi burde. Johannes' åpenbaring innledes med en formaning til oss om å forstå den undervisning den inneholder. 'Salig er den som leser, og de som hører ordene i denne profeti,' erklærer Gud, 'og tar vare på det som der er skrevet; for tiden er nær.' Når vi som folk forstår hva denne boken betyr for oss, vil det vise seg en stor vekkelse iblant oss. Vi forstår ikke fullt ut de lærdommer den gir, til tross for den formaning vi har fått om å granske og studere den.»

Tidligere har lærere erklært Daniel og Åpenbaringen for å være forseglede bøker, og folket har vendt seg bort fra dem. Sløret, hvis tilsynelatende hemmelighet har hindret mange i å løfte det, har Gud selv trukket bort fra disse delene av sitt ord. Selve navnet «Åpenbaringen» motsier påstanden om at den er en forseglet bok. «Åpenbaring» betyr at noe av betydning blir åpenbart. Sannhetene i denne boken er rettet til dem som lever i disse siste dager. Vi står, med sløret fjernet, på de hellige tings hellige sted. Vi skal ikke bli stående utenfor. Vi skal gå inn, ikke med skjødesløse, vanærbødige tanker, ikke med overilte skritt, men med ærbødighet og gudsfrykt. Vi nærmer oss den tid da profetiene i Åpenbaringsens bok skal bli oppfylt.» Testimonies to Ministers, 113.